

יזכור

יצחק זלצמן ז"ל

נפל ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.1973)

יצחק, בן יפה ויהושע, נולד ביום כ"ה בסיון תשי"א (29.6.1951) בתל-אביב, ולמד בבית-החינוך על שם "טשרניחובסקי" ובבית-הספר התיכון "גאולה" בתל-אביב. הוא היה תלמיד נחבא אל הכלים, שתקן, צנוע ושקט. בכיתה נהג לשבת בספסלים האחוריים, מאזין למחצה לדברי המורה ועסוק למחצה בשרטוט דמויות שונות במחברתו. הוא לא שש לקבל על עצמו תפקידים בכיתה, העדיף להימנע מהשתתפות בהצגות שהעלה החוג הדרמטי והדיר רגלו ממסיבות שערכה הכיתה. עם זאת הסתתרה בדמות הזו אישיות חזקה: יצחק היה מוכן תמיד לסייע לזולת, היה מחונן בשכל ובהומור רב והיה שנון ובן-שיחה מהנה. הוא הרבה לספר בדיחות, בעיקר מתוך "ספר הבדיחה והחידוד" של דרויאנוב, אשר היה שגור על-פיו כמעט על-בוריו. כן יזם שיחות על נושאים רציניים ובעיקר על בעיות חברתיות, ובשיחות אלו ביקר בחריפות את תופעת הפער בין העדות ובין המעמדות והשמיע דברי קטרוג קשים נגד חברת השפע היהירה והחומרנית, שהתבלטה בעקבות מלחמת ששת הימים. הוא הרבה להעסיק את עצמו בתחומים שעניינהו ונהג לשבת בביתו שעות רבות ולקרוא. הוא אהב לקרוא פרקים שלמים בתנ"ך, שלשונו המיוחדת הייתה חביבה עליו. הוא הצטיין בבקיאות מדהימה במכמני התנ"ך והרבה לצטט פסוקים, בעיקר מספר איוב, וכן עשה לו הרגל לפתור חידוני תשבץ בעיתונים. יצחק היה ספורטאי מצוין, חסון ובעל כושר גופני מעולה. הוא שפע בריאות ושקד על שמירת כושרו הגופני. אהבתו הגדולה הייתה נתונה לים והוא נהג לשחות ו"לתפוס גלים" ופעמים אחדות גם השתתף בצליחת הכינרת. הוא הצטיין גם כשחקן כדורגל והיה רכז-המשחק של קבוצתו.

יצחק גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1969 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס שריון, הדריך בבית הספר לשריון. לבסוף הוצב ליחידת שריון בסיני, בתפקיד תותחן טנק, והוענקה לו דרגת סמל. הוא השתתף במלחמת ההתשה, שבמהלכה ניצל כשהטנק שלו נפגע וכל אנשי צוותו נהרגו. הוא לא נשא את לבו לחיי צבא, אבל מילא את כל תפקידיו בנאמנות וללא טענות. מפקדו כתב עליו: "יצחק היה מצטיין, ביצע את תפקידיו בעילות, במסירות ובדייקנות והיה חייל מופת".

לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר החל ללמוד באוניברסיטת תל-אביב והשלים שנת לימודים אחת בחוגים לגיאוגרפיה ולפילוסופיה. ראש החוג כתב עליו: "יצחק נמנה עם תלמידינו הטובים והחל לבנות את עתידו במסגרת אקדמית". במלחמת יום הכיפורים השתתף בקרבות הבלתימה והפריצה נגד המצרים בחזית סיני. הוא השתדל שלא להדאיג את הוריו ושעות ספורות לפני נופלו כתב להם: "המצב הולך ומשתפר ואני מקווה שנתראה בקרוב". בקרב שהתחולל ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.1973) מצפון מזרח לאגם המר הגדול נפגע הטנק שלו והוא נהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "קשה לנו לדחוק אל פינות חבויות בלב את הכאב על נפילתו של יצחק - ובכל פעם פורץ הכאב מחדש. המחשבה כי יצחק איננו - קשה מנושא. מי ייתן ומעשינו בעתיד יהיו ראויים לזכרו"; חברו הטוב כתב על יצחק: "כמדריך בית-ספר לשריון היה יצחק גאה במיוחד כאשר נבחר כדי להעביר לאלוף אברהם מנדלר ז"ל הסבה אישית על טנק חדיש. ביצחק בלטו הצניעות, השקט הנפשי ואופיו הנוח, אשר בזכותם היה אהוד על הכל. היה טמון בו כוח רב כדי לחיות, לצחוק, לריב ובעיקר לחשוב, ולחשוב לעומק".

הפקולטה למדעי הרוח

הפקולטה למדעי הרוח

The Lester and Sally Entin
Faculty of Humanities
Tel Aviv University

הפקולטה למדעי הרוח
ע"ש לסטר וסאלי אנטין
אוניברסיטת תל אביב

בית-ספרו הוציא לאור חוברת לזכרם של בוגריו שנפלו בקרב ובה כלולים דברים על יצחק :
"הוא היה שתקן, אך מי שהצליח להוציאו משתיקתו היה נשכר, כי יצחק היה שנון ובעל שכל
רב. לאחר שניצל בנס במלחמת ההתשה נמנע מלגלות זאת להוריו כדי שלא להדאיגם ורק
ברבות הימים ובדרך מקרה נודע להם על כך".

מתוך : יזכור... ת"א, משרד הביטחון - ההוצאה לאור, 1995.